

Schubert o l'amor menteix

L'Auditori de Barcelona fa un recorregut pels lieds del compositor vienès

Font: Auditori de Barcelona

Un home vell ha arribat al capdamunt d'una muntanya. Tot és boira i en aquest lloc la vida parla en veu baixa. Ell para l'orella, no diu res: la mort és al seu costat.

La imatge és clara. Tant me la puc imaginar, com llegir (entre les mans tinc el programa amb els versos escrits en alemany i en la traducció al català), com escoltar: ho canta el tenor Ilker Arcayürek, acompanyat al piano per Simon Lepper. Ja fa dos-cents anys que Franz Schubert va crear el lied romàntic per vestir de música sis-cents poemes d'escriptors alemanys que admirava. L'auditori de Barcelona, dins del cicle *Schubert Lied* (https://www.auditori.cat/ca/schubert-lied?req_info=1) - que oferirà nous concerts el 20 de desembre (<https://www.auditori.cat/ca/schubert-lied-samuel-hasselhorn-rename-rohlfing>), l'11 de febrer (<https://www.auditori.cat/ca/schubert-lied-josep-ramon-olive-francisco-poyato>) i el 14 de març (<https://www.auditori.cat/ca/schubert-lied-iv-franziska-heinzen-benjamin-mead>) - viatja del 1814 al 1828 per demostrar no només allò que regirava el món del compositor vienès, sinó com les paraules, depenent de com es llegeixin -o cantin-, poden dir més del que diuen.

La fe de la primavera

"Ara, pobre cor, oblida el teu turment!/ Ara tot, tot ha de canviar". Ho escrivia Johann Ludwig Uhland. L'esperança amagada rere el combat és un dels punts forts del repertori. Han passat dos segles, però hi ha coses que són intemporals: les tempestes de la vida. El poema *El barquer*, de Johann Mayrhofer, mostra un tripulant que navega xop, lluitant contra tot i "esperant dies més asserenats". Això sí, apuntant sempre cap al mateix nord: "Encara que les onades s'empassin la nau grinyolant,/ jo sempre m'estimaré més el meu propi camí."

El doble

"Hi ha també un home que mira enlaire/ i, de violent dolor, retorça les mans;/ m'horroritzo quan veig el seu rostre/ la lluna em mostra la meva pròpia figura". Arriba l'hora de parlar de la identitat: qui som, què recordem que vam ser, i què preferiríem oblidar. De mirar el passat (tan diferent) des d'un present (on res és igual). O fins i tot, d'aprendre a reconèixer les nostres pròpies ombres.

L'amor ha mentit

Ho escrivia August von Planten. I ho anuncia a plens pulmons el tenor. Ressonant per l'auditori com si fos una veritat d'última hora que es volgués escampar als quatre vents. Amb Johann Wolfgang von Goethe arriba el moment de reflexionar des d'aquella intimitat que ens fa de mirall: "I si puc, per una vegada,/ restar del tot solitari, llavors no estaré sol." De preguntar (i preguntar-nos): "Qui mai ha menjat el seu pa amb llàgrimes?" Per sentenciar que "totes les culpes s'han de pagar a la terra".

Schubert va morir de sífilis quan només tenia 31 anys. Però ens ha deixat una lliçó: la vida, ja sigui al capdamunt o al principi de la muntanya, s'entén millor escrivint-la i cantant-la.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=7-Fy9XHTmKU>